

Mijn herinneringen

Uit het familieboek van Rina Boudesteijn van Vliet

Op dinsdag volgend op de Bevrijdingsdag (8 mei), kwamen de Canadezen aan in Haarlem. De chef van de winkel waar ik werkte vond dat we maar moesten gaan kijken. Wat een feest was het, iedereen liep op straat. De tanks met soldaten waren afgeladen met jongelui, vlaggen, bloemen, overal waren straatfeesten. De huizen van de Joden werden leeggehaald, want toen drong het tot de mensen door dat de meeste Joden niet terug zouden komen.

We waren nu wel bevrijd maar er stonden ons nog wel een paar beroerde maanden te wachten want nu moesten we naar de gaarkeuken. Moeder had ons laatste eten nog gedeeld met de burens waarvan de man in Engeland zat als visserman, maar nu was echt alles op. Wat zal ze eenzaam zijn geweest zonder vader die in 1944 was omgekomen bij het bombardement op de vishallen (zie kader).

Afb.1: De vishallen na het bombardement. Bron: Familieboek

Eind mei 1945 kwam Daan Boudesteijn langs op een oud sportfietsje met antiplof banden. Ik had wel wat geschreven met hem maar sinds de spoorwegstaking in september 1944 kwam er geen post meer en al helemaal niet uit Duitsland. Hij had een pak aan dat veel te klein was, waarschijnlijk van zijn vader, en hoge vliegenierslaarzen. Hij was broodmager. Niet zo vreemd als je bedenkt dat hij 600 kilometer lopend uit Berlijn had afgelegd om naar huis te komen. Voordat de Russen te dicht bij

Berlijn kwamen, was hij op 23 maart 1945 met nog een stel maten gaan lopen en na veel omzwervingen kwam hij op 24 mei in IJmuiden aan. Daar woonden zijn ouders echter niet meer. Ze waren naar Haarlem-Noord geëvacueerd maar gelukkig wisten de burens waar ze waren. Hij ging 's avonds gelijk mee naar de kerk en bleef een boterham met bietenjam mee-eten.

Op een dag verhuisden we naar de Hagelingerweg 113 in Santpoort met de vrachtauto van Slings waar Daan toen werkte als chauffeur. We laadden al het huisraad in en ach, zoveel had je toen niet. Weg uit de Spechtlaan in Bentveld en terug naar Santpoort. Gelukkig was aan het huis niet veel gesloopt. Het was toen bijvoorbeeld heel normaal dat de deuren er uit gehaald waren om te verstoken.

Het werden wat meer geregelde tijden want de jongsten gingen weer naar school en ik kon weer bij de Coöp terecht als winkelmisje. Zin om de Handelsschool af te maken had ik niet en in 1946 verloofden Daan en ik ons. Voor de ringen moesten we het goud zelf aanleveren.

In die tijd ondernam je niet veel, soms gingen we op zaterdagavond naar de bioscoop of speelden thuis een spelletje. Op zondagmiddag gingen we wandelen in Duin en Kruidberg. Daar moest je goed op de paden blijven vanwege mijnnegevaar. Het verenigingsleven kwam langzaam weer op gang.

Ik ontmoette een misje dat werkte bij de Wederopbouw Velsen, bureau IJmond dat viel onder het Ministerie van Wederopbouw. Ze vroeg of ik wilde solliciteren naar een baan op de administratie. Die paar jaar Handelsschool plus mijn type- en stenografiediploma's waren voldoende en ik werd aangenomen. Eerst zaten we in villa "huize Gerda" aan de Stationsweg, dit was de vroegere burgemeesterswoning. Later kwamen we in huize Velserbeek, een zeer mooie locatie. Ik verdiende f 100 per maand en als ik opslag kreeg, ontving moeder van de

sociale dienst zoveel minder. Dan was ik erg boos maar moeder zei dan “beter er voor werken dan je hand ophouden”. Ondertussen was het eind 1947 en ruilde moeder haar huis voor een huis in de Bloemstraat. Zo waren we weer terug in IJmuiden.

Op een dag werd ik bij de chef geroepen of ik als directiesecretaresse wilde solliciteren, maar toen ik vertelde dat ik trouwplannen had zodra we een huis konden krijgen werd het allemaal afgeblazen. Een huis vinden was wel een probleem, je moest al ergens gaan inwonen. Het was ook nog vrij moeilijk om een uitzet bij elkaar te sparen want het was allemaal nog op vergunning en punten. Er lagen dus geen stapels lakens, slopen en handdoeken in de kast. Toen kwam er een gedeelte van een huis in Beverwijk vrij en werd de Wilgenhoflaan 14 ons eerste adres. Daan liet van onze gespaarde centjes een kostuum maken en ik kocht bij de Bijenkorf een mooie lap stof en liet daarvan voor f 21,15 een jurk met sluier maken.

19 Augustus 1948

NOTA voor *Mej. R. v. Vliet.*

van *G. Slings*

1	<i>Yapon nake</i>	f 16,50
1	<i>Sluier nake</i>	2,00
<i>Ontbrek:</i>		
	<i>Kroonpijs</i>	f 2,65
	<i>Sand</i>	
	<i>Schouderoulling.</i>	
		f 21,15
<i>Volden G. Slings.</i>		
<i>19 Aug 1948</i>		

Afb.2 Rekening van de naaister. Bron: Familieboek

Het was een kort sluiertje, wat toen erg modern was, en de jurk had een sleepje. De nylon kousen waren nog duurder, een kapitaal waren ze: f 25. Het boeket was met witte anjers die toen veel werden gebruikt in bruidsboeketten. We trouwden op 20 augustus 1948 in het Raadhuis te Velsen. Daarna gingen we naar de Goede Herderkerk aan de Velserduinweg, de Nederlands Hervormde kerk waar ons huwelijk door dominee van Wijngaarden werd ingezegend. In de bovenzaal van café Royal aan de Wijk aan Zeeërweg waren de receptie, het eten en het feest.

Afb.3 Onze trouwfoto. Bron: familieboek

Jan van Vliet, losarbeider, geboren 25 dec. 1895 te Pernis. Zoon van Jacob van Vliet en Adriana Noordzij, echtgenoot van Teuntje Kwak. Adres Hagelingerweg 113, Santpoort. Omgekomen als gevolg van het bombardement op 24 augustus 1944 van 14:26 tot 14:29 door 22 Lancasters op Schnellbootbunker 1 door RAF Bomber Command waarbij voor het eerst bij een doel in Nederland door 8 Lancasters de 12.000 lbs Tallboys werden gebruikt. In totaal werden 119 bommen afgeworpen. Schnellbootbunker 1 leed aanzienlijke schade. Schnellbootbunker 2 had weinig te lijden. Bron: oorlogsslachtoffersijmond.nl uit het boek Oorlogsstorm over zee en Havens IJmuiden 1939-1946 van G van der Burg.